

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΒΕ. ΚΟΥΦΕΤΗΣ δ.φ

Ἱδρυτὴς Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λάμπη καὶ Σαίξπηρ		Σωτ. Γ. Φώκου δ. ν.
Τὰ ὄνειρά μου	(ποίημα)	Ἐλένη Σ. Σβορώνου
Εἰκόνας ἐκ τῆς ἀρχαίας ποίησης		Λαλίου Καρακάλου
Περὶ ψευδαισθήσεων		Δ ^{ρος} Λαζ. Γκωνοπούλου
Τὸ τέλος ἐνδὲ δράματος	(διήγημα)	Π. Γεωργαντή
Ἐνα χριστουλόγου κα' ἐγὼ	(ποίημα)	Κ. Πολυζώνη
Ἐφυγεν ἡ ἀνοιξὶς		Σ. Π.
Ὁ Πλάτωνος	(ποίημα)	Ὀρεινοῦ
Ἰατρικαὶ Ὀμιλίαι		Δ ^{ρος} Κ. Ἀθανασιάδου
Περὶ Σχολικῶν Ἀποικιῶν		Δ. Βογαζιανοῦ
Δεκαπενθήμερον		

ΕΙΚΟΝΕΣ

Παραλιακὰ Καφενεῖα Κυδωνιῶν
Ἀνατολικὴ συνοικία Κυδωνιῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	
Εν Κυδωνίαις	Μετ. 2 1/2
Εν ταῖς χωρίαις	3
Εν τῷ Κράτει	5
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ φε. γε.	15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Κατ' ἀποκοπήν
»»»»»

Διὰ τῶν μαθητῶν ἀποδίδεται ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ Βιολικοῦ Ἀστῆρος ἐν Κυδωνίαις μὲν εἰς μετ' ἡμέρας 1 3/4 ἐν τῷ κράτει 2 εἰς μετ' ἡμέρας 2 1/4

Ὁ Βιολικὸς Ἀστὴρ ἔτος Α. πωλεῖται ἐν Σμύρνῃ, εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Καρακίτση, Δίοδος Εὐαγγελικῆς Σχολῆς καὶ ἐν Κυδωνίαις εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
Μ. Ν. ΤΣΟΥΓΑΣ
ΚΕΡΑΥΣΑΙ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΥ ΠΑΝΔΕΙΑ

Ἐν αὐτῇ τελείως καθιερωμένη γίνονται δεκταὶ οἱ ἔχοντες ἀνάγκην πάσης χειρουργικῆς ἐπιπέδου ἢ Ὀρθοπαιδικῆς Θεραπείας.

Ὅροι ἐπισκέψεων διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀσθενεῖς 11—12.

19—24

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Ἀποικιακῶν, Βαχαρειῶν καὶ φίλων
ΣΠΥΡ. Α. ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ

Τμήμα Χαρτοποιῶν
Κουρὰ, Ἑλληνικὰ, ἡρώδια, ἰατρικὰ γράμματα, φακέλα καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη, πάντα φθάνουσιν κατ' ἐπίστασιν καὶ πάλαι ἴστανται ὡς εἰθνητικῶς τῶν ἑλλήνων καταστημάτων ἕνεκα ἰδιαιτέρως μαζῶν ἰταλιῶν καὶ μερικοῦ ἀλλοτρίου καὶ ἴστανται ὡς γνωστὸν ἐκαστοὶ ἐπιπέδου καὶ ἰδίως τῶν κλειστών. Ὡς καὶ ἅμα σφῶν εἰς αὐτὴν προσηθίζονται καὶ εἴθεσαν εἰς ἐξουσίαν.

Λογιόσαστε καλῶς προσεῖτε

20—24

ΑΕΡΙΟΥΧΑ ΠΟΤΑ (GAZEUSES)
ΠΑΝ. ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ
Εἰδικὴ κατασκευὴ — Ἀπαρ' ἀμιλλῶς καθαρῶτα.

Ὁ κ. Παν. Ἀραμπατζῆς ἐπιτημιῶν ἕως παρέχει εἰς τὸ Κοινὸν μὲ τὸ δροσι-
στον καὶ τὸ ἀφλέμιον, δὲν παραλείπει ἐν τῇ κατασκευῇ αἰριοῦχον ποτῶν τῶν, νὰ
ἐφαρμόζη καὶ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς.

Γεῦσασθε ἴδαστε

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ κατάστημά του (παραπέδου τοῦ καταστήματος οὐδὲν
φρον κ. Σ. Σίμων καὶ Σ^{ος}) θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐφετὴ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ ^{ΙΑ}	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ „Ο ΗΛΙΟΣ..	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΒΛΕΣ. ΚΟΥΛΦΕΤΗΣ δ.φ.
--	--	------------------------------------

ΛΑΜΠ ΚΑΙ ΣΑΙΕΠΗΡ
Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τίτλου)

Ἡ Πόρτσια εἶπεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ δὲν δυσχεραστῆθῃ διὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ συζύγου της· δὲν ἐξελάγη βλέπουσα τοιαύτην ἀφοσίωσιν δι' ἓνα τόσον εὐλακρὴν φίλον οἶον ὁ Ἀντώνιος, ἐν τούτοις εἶπεν.

— Ἡ σὺνός σου δὲν θὰ ἐκλακρῆτο κινδύνου, ἐὰν ἦτο παρούσα καὶ σὲ ἴδουσα.

Τότε ὁ Γκαρτσιάνο, ὅστις ἤρπαιε νὰ μιμήται τὸν χυρὸν του, ἐνόμισεν οὕτω ὄρασε νὰ ἀμύλησῃ ὡς ὁ Βασούτιος, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Νέρισσαις ἤμει ἐκείνητο πλησίον τῆς Πόρτσιας, μὲ σπολὴν γραμματίου· καὶ ἔγραψεν, εἶπεν.

— Ἔχω σὺνυγον τὴν ὁποίαν λατρεύω, θὰ ἐπιπροτίμων ν' ἀπέθνησκον ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ σαῦλος αὐτός· Ἰουδαῖος νὰ μὴν ἐπιμῖνῃ εἰς τὸς ἀξιώσεις του.

— Ἐὰν σὲ ἴδουσα, εἶπεν ἡ Νέρισσα, δὲν θὰ σὲ συνεχώρει.

Ἐν τούτοις ὁ Σάβλακ ἐκαρτέγησεν ἀναπομόνω.

— Χάνομεν τὸν καιρὸν μας ἀνοσιφῶς· παρακάτω, ἐκδόσατε τὴν ἀπόφασιν.

Τότε ἔβουλοῦσεν ἐπίσημος σιγῇ ἅπαν τὸ ἀκροατήριον εὐρίσκειτο ἐν σκληρῇ ἀναμονῇ καὶ ὅλον αἰκαρδία ἦσαν πλήρεις συμπιεθείας· διὰ τὸν Ἀντώνιον.

Ἡ Πόρτσια ἠρώτησεν ἐὰν ὁ ζυγὸς ἦτο ἐτοιμος διὰ νὰ ζυγίσουν τὸ κρέας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰουδαῖον.

— Σάβλακ, πρέπει νὰ φέρῃ ἓνα χειροῦργον, διότι πιθανὸν νὰ ὑποκίψῃ εἰς τὴν αἰμορραγίαν.

Ἄλλ' ὁ Σάβλακ δὲν ἐκόσπει ἄλλο τι εἰμὴ ν' ἀποκόψῃ ὁ Ἀντώνιος ὅλον τὸ αἷμά του καὶ ἀ-

πῆντιος.

— Τὸ συμβόλαιον δὲν περιέχει τοιαύτων ὄρων.

— Τὸ συμβόλαιον δὲν περιέχει μυσίαν περὶ τούτου, ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Πόρτσια, ἀλλ' ἀδυνατοῦρον. Ἄλλ' ἀλλὰ θὰ κερῆται νὰ ζητήσῃ χειροῦργον, ἄλλω· τί αὐτὸ ἐπιβόλαι ἢ μανιθροῦσι.

— Δὲν ἀκούω τίποτε.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Πόρτσια. Ἔχει δικαιοσύνη νὰ κέρῃ μίαν λίτραν κρέατος τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ νόμος σοὶ ἐπιφέρει τούτο καὶ τὸ δικαστήριον συμφωνεῖ. Καὶ δύσπιστοι νὰ κέρῃ καὶ ἐκ τοῦ στήθους τοῦ τῆν λίτραν.

— Ὡς σοὶ καὶ δίδωσι δικαιοσύνη, ἀνέκραξεν ἐκ νέου ὁ Σάβλακ. Εἰς νῦν ἀντιβῆ ἤρθε νὰ μὴς δοκίμη.

Ἐπειτα ἀκούσας ἐκ νέου τὴν μίσηρῆν του καὶ ἴδων ἀπλήροτον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου.

— Ἐμπρός, εἶπεν, ἰταμῶσου.

— Μίαν στερῆν, Ἰουδαῖε, ἀπῆντησεν ἡ Πόρτσια. Μένει ἐν σιμῶν νὰ διορθωθῆσθῃ. Τὸ συμβόλαιον ὅλας ἰδοῦ, δὲν σοὶ δίδει κατὲν δικαιοσύνη νὰ γέσῃ οὐδὲ σιγῶναι αἵματος. Ἡ ῥήτρα λέγει μίαν λίτραν σαρκός. Ἐὰν γέσῃ κριπὸν τὴν λίτραν τῆς σαρκός, μίαν μόνην σιγῶναι αἵματος Χριστιανικοῦ, ἢ περιουσία σου καὶ ἀπαντα νὰ ὑπάγῃσιν σοὶ θὰ δημοσθεῶσιν ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου ἐπὶ τῆς Βενετινῆς Δημοκρατίας.

Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον εἰς τὸν Σάβλακ νὰ κέρῃ τὴν λίτραν τῆς σαρκός, καὶ νὰ γέσῃ μίαν σιγῶναι αἵματος τοῦ Ἀντωνίου, τὸ κέρῃς τοῦτο ἐπιχείρημα τῆς Πόρτσιας ἔωσεν

τήν ζωή του. Όλοι έδωσαν την έπαινο-
 λική σφίαν του ναρου δικηγόρου χειρορο-
 τήματα άντίζησαν πανιαρόθεν της αίθουσας και
 ο Γκαρτσιάνο άνταράξεν επανυμνών τον
 λόγον του Σάβλου τους όποιους ελε προ-
 γοιμεις.

— 'Ω! σαρ και δικια δικωστα! Δέν είν α-
 ληθής, Ιουδαίε, ότι ντος Λαυτή εβθε να αι δι-
 κωσι;

'Ο Σάβλος ητηθεί; και βλεπον μιτιού-
 μενον τα σκληρόν αυτού σέδιον, ειπε ήλατον α-
 πάλαι βλέμμα, ότι εύχαριστος θα βάρηται τα
 χρέματα, και ο Βασάνιος αλήθης χερς δι-
 τήν ανέλιαν σου τηριάν του φίλου του, άνε-
 κρεται.

— 'Ιδου τα χρέματα!

'Αλλά η η Πόρτσια τον έστωμεις και ειπ.

— Σιγά τίποτε δέν μά; βάζει. 'Ο Ιουδαί-
 ως συμφορώνς μόνον προς τόν συμβάλων ητι
 δικωματα. Έκουράσθητε ενανόν, Σάβλο, να
 κόψης την ασφια, αλλά πρόσθε να μη χερς
 υμα, και να κόψης μιαν λίτραν άριθής, ούτε
 περισσοτερον ούτε λιγοτερον. Εάν κηρς λιθος
 υπ κώσης τα δελμινα περισσοτερον, τότε τριώνως
 προς τους Βεντικώς νήμαςθα καταδικωσθης εις
 θάνατον και άποι ή περιουσία σου θα περιλήθη
 εις την κατοχήν του Κριτός.

— Δότε μοι τα χρέματά μου και άρησάτέ με
 ν' άνχωρησω ειπεν ο Σάβλο.

— Είνε έτοιμα, ειπεν ο Βασάνιος, ιδου αι-
 τά!

'Ο Σάβλος έσπενσε να τα λάβη, άλλ' η Πόρ-
 τσια τον ήμποδισεν εκ νέου λήρηνται.

— Μίαν στιγμήν, Ιουδαίε. Έχω και άλλον
 λογαρισμόν μαζί σου. Συμφορώνς προς τους
 Νόμους της Βασιείας, να ύπαρχοντά σου δη-
 μεύονται διότι έλβευλάθη την ζωήν ενός πο-
 λίου της δημοκρατίας καύτης, και η ζωή σου
 ενανώωνται εις τόν Είος του άργι γονυπήθρον
 λοιπόν και ζήτησε συγγνώμη.

Τότε ο άργι άπαιτηνόμενος προς τον Σάβλο
 ειπ.

— Διά να σου άποδώ τι διαφορά ύπαρ-
 χει μεταξύ της Χριστιανικής θρησκείας και των
 πεποιθήσεων σου, σου χερς την ζωήν πριν
 ζητήσης συγγνώμη. Τό ήμισυ ήμιος των ύπαρ-
 χόντων συνάνθηκαί τον Άντώνιον και τ' έτπον
 ήμισυ εις τόν Κριτός.

'Ο Άντώνιος έδω την έπαινον της γεννη-
 οδωρίας, εβήλων ότι δέν έαυθημά τίποτε εκ
 της περιουσίας του Σάβλου, άν αυτός ύπαρ-
 σάτο έγγραφως να κληροδοτήση μετά θάνατον
 εις την θυγατέρα και τον συζυγόν της τόν ήμιον
 κήριον, διότι ο Άντώνιος έγνώριζεν ότι ο Ι-
 ουδαίος ελε μονογενή θυγατέρα ήτις ένιμυεί-
 θε τμή την θλίριν του με ναρόν χριστιανών
 νόμους λορέντων, ούτως ήτο φίλος, και η
 έρωσις αυτή τόσον ελεν έρωσιση τον Σάβλο
 ώστε την απώλησεν.

'Ο Ιουδαίος συγγιτηθ ηναγήριος εν τή-
 δικωσι του και άπογοιμειθής της περιουσίας
 του.

— Είμαι άσθενής, ειπεν. Άφισατέ με να έπι-
 στρέψω εις την οικίαν μου. Στείλατέ μοι και
 τόν έγγραφο. Θα τό έπογοιμω και θ' άφισω
 τα ήμισυ της περιουσίας μου εις την θυγατέρα
 μου.

— Έμπρός, ειπεν ο άργις, ύπόγραφε τό έγ-
 γραφο αυτό και άν μετανοήσ; δια την σκλη-
 ρότητι σου, γενού Χριστιανός, τόν Κριτός θα
 σου χερσι τό πρόστιμον, και τοιοιτωρότως
 πολεν θα έγγς όλην σου την περιουσίαν.

'Ο άργις τότε διάταξε να έλευθερώσων τον
 Άντώνιον και έκρυψε την λήξιν της συνειρίας.
 Έκλήρωσε έγνώριζόντως την σοφίαν και εύφρέ-
 αν του ναρου δικηγόρου και στραφόμενος προς
 τον Άντώνιον ειπεν εις αυτόν.

— Άνημειφονταν αντιτηρόν σου ως κρίται,
 δότω κατά την γνώμη μου, εχης μεγάλας ήπο-
 χρεώσεις.

'Ο άργις και οι γεροντισται άνχωρησαν.
 Τότε ο Βασάνιος ειπεν εις την Πόρτσια.

— Έχεις δικηγόρο, ο φίλος μου Άντώνιος και
 ήγώ διαγγυμην σήμερα χερς εις την σοφίαν
 σου φοβηράν ποιήνη, λάβε παρακαλώ τας τρεις
 χιλιάδας δοκάμιν άρειλάμενα εις τον Ιουδαίον.
 — Και θα μείνωμεν παντοτεινά χρεώται,
 προσέθηεν ο Άντώνιος, δέν θα λείψωμεν να
 σάς είμεθα άρωστοιμέται και να σάς ήτηρετώ-
 μεν αιώνως.

'Αλλά η Πόρτσια κατ' ούδένα λόγον ιδέχθη
 τα χρέματα και έπειδή ο Βασάνιος εχέται να
 δώση τι ως δάγμα της αγνωμοσύνης.

— Δότε μοι, τα χερκότιά σας, ειπεν θα τό
 φορέω προς ενθέτηριν σας.

'Ο Βασάνιος έδωκε τα χερκότια τότε η Πόρ-
 τσια παρατηρούσα τον γαμήλιον κήριον τον ά-
 ποιον αυτή η Πόρτσια τού ελε δώση προσέ-
 θηρε.

— Και ως άπόδειξιν της φιλίας μου, θα λά-
 βω τίποτι τον κήριον τούτον.

'Ο Βασάνιος άναπήδη καλικάκωτον τον δικη-
 γόρον ζητοειναιτόμον πρόγμα ούτως δέν έδω-
 να ν' άπογοιμωθί ποτε και άπήτησε συγγυ-
 μηνόζες δέν ήδύναι να δώση τον κήριον, δι-
 ότι ήτο δώρον της συζυγόν του και έλεν όρκωθί
 να μη τον άπογοιμωθί ποτε. άλλ' εβήλων ότι
 θα χερσητόνυμωδερον δακτύλιον όστις ύπηρε-
 εν Βεντικς και τον όποιον θα εχέται διά του
 δημοίου κήριου.

Εις τας λίρας αυτές η Πόρτσια έράνη ότι
 δυσχερεστήθη και άνχωρησον εκ του δικαστη-
 ρίου λίγισον.

— Με έδωμειβάντε κήριε, ως έπίτην.

— Άγαθη Βασάνιε, ειπεν ο Άντώνιος, δός
 τον δακτύλιον ή φίλι ήν τρέφο διά σέ και η
 μεγάλη ύπερεια, ήν μάς παρεδω, θα μαλ-
 έξαις την δυσχερεσκάν της γυναίκας σου.

'Ο Βασάνιος έντροπείς διά τήρανη άριςτος,
 έπέρωσε τον Άντώνιον να σπεύση εις συνάν-
 τησιν του δικηγόρου και να δώση εις αυτόν τον
 δακτύλιον. Τότε η Νήρσο ήτι ελίση ελε δώ-
 ση έν δακτύλιον εις τον Γκαρτσιάνο, εχρη-
 σε τούτων έα την ιδιότητα του γκαρτσιανός του

δικηγόρον, και ο Γκαρτσιάνο μη επιθυμών να
 φανή κατώτερος του κήριου του ως προς την
 γεννωδοριάν έβήλωσε την έπιθυμίαν της.
 Αι δύο γυναίκες; έβήλων, σκετρήματα τον τρι-
 πον δι' ού ματαηρόσθρον τους συζυγους των,
 άναγκάσασαι αυτούς να τας παραχωρήσουν τους
 δακτύλιους τους; όποιους εχον όρκωθί να μη
 άπογοιμωσθον αιώνως.

'Η Πόρτσια και η Νήρσο έπιστρεψαν τό-
 τε εις Βελμόντε και έδωθεισαι με τα γυναίκα
 των ενδύματα, άνήκων την άριξιν των συζυ-
 γων των, ούτως έβήλων μετ' άλλον μετ' του
 Άντώνιον. Τότε ο Βασάνιος παρεύσασεν εις
 την συζυγόν του τον φίλον του. άλλ' μόλις αύ-
 τη έπαυσε ν' άπυεθνη τα συγγυήματα προς
 τον Άντώνιον, και ήρσαν την Νήρσο και
 τον συζυγόν της να φιλιωνόσκον εις γωνίαν τα-
 τά του δικωσιον.

— Τι συμβαιν; ειπεν η Πόρτσια.

— Κυρία, ειπεν ο Γκαρτσιάνο, πρόκειται δι'
 ένα εούτη δακτύλιον τον όποιον μόι έδωκεν η
 Νήρσο και όστις χερς έπίτω: Άφισα με
 και μη ν' έγκωπίληνη.

— Τι σημασίαν έχει τό ήτηόν και η αξία του
 δακτύλου; έπαύσασεν η Νήρσο. Μόι ώρκω-
 σθηρτικωσι τονάδιδα, ότι θα τονάειτηρήσης μέ-
 χρι της ώρας του θάνατον σου, και τώρα λέγης
 ότι τον έδώρες; εις γκαρτσιανό τιθέ δικηγό-
 ρον.

— Έχεις άδικον, Γκαρτσιανό, να διαθήσης
 τόν πρώτον δώρον της συζυγόν σου. Και ήγώ
 έδωκα έν δακτύλιον εις τον άδικητόν μου Βασ-
 σάνιον, και είμαι βεβαίο, ότι δέν άπογοιμω-
 τα τούτον άντι δακτύλου του κήριου.

'Ο Γκαρτσιάνο, γρητόν δικωολογίαν εις τό
 σφάλμα του ειπεν.

— 'Ο κήριός μου Βασάνιος έδωκε τον δα-
 κτύλιον του εις τον δικηγόρον και τότε ο γκαρ-
 κιανός του δικηγόρου ο όποιος έκοπισον πο-
 λόν να γράψη και εχρήγη τον ίδιόν μου.

'Η Πόρτσια έράνη ότι έξωργίσθη εις τούς λό-
 γους τούτους και έμέμφθη τον Βασάνιον διά
 την πρόξιν του.

'Ο Βασάνιος έούτησε και τό βλέμμα του
 έβήλωσεν πόσον έαυτωχαρήθη διότι δέν ήτη-
 ρησε την προς την συζυγόν του ύπόχρησιν. Έ-
 μμοολέβησε στιγμή πισπίς, την όποιαν δέκο-
 φεν ο Άντώνιος λέγων.

— 'Ιδου πώς συνέβησαν τα πρόγματα.

Και ήγήγησεν πάν ότι συνέβη προσέθιας.

— Έκινδύνωσατην ζωήν μου διά να ύποχε-
 ώσο τον Βασάνιον, και άνευ της βοηθείας του
 δικηγόρου εις όν ο συζυγός σας έδωκε τον δα-
 κτύλιον θ' άπέθνησκον σήμερα. Λοιπόν έν-
 κε της λυτρώσεώς μου τίποτις χρέται να συγ-
 γυρήσση τούτον, σάς διαβεβαίω δέ ότι τού λοι-
 πού θα φιλάτη τούς όρκους των.

— Πολύ καλό, ειπεν η Πόρτσια, ιδου αιτό
 τό δακτύλιον, σπότησση ήμος εις αυτόν να τό
 φιλάτη καλύτερον του άλλου.

'Ο Βασάνιος έρωσε τα βλέμματα εις τού

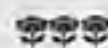
δακτύλιον και πόση ήτο η έκκλησίς του άναγνω-
 ρισας ότι ήτι έαυτο ύπερ ελε δώση! 'Η Πόρ-
 τσια διαγγήθη εις αυτόν τότε πώς ελε καίση
 τον όόνον του ναρου δικηγόρου και η Νήρσο
 κατ' Γκαρτσιανός. Και ο Βασάνιος δέν έβ-
 εάλγη άλλωτερον μανθάνων ότι εις την εύγε-
 νή άρωσιόσιν και την σοφίαν της συζυγόν του
 άπυέατο η ζωή του φίλου του.

'Η Πόρτσια τότε έδωκεν εις τον Άντώνιον
 έπιστολάς; ούτως έν τόχη έσκου εις τας χή-
 ρας της, και ούτως περιέχον ειδήριος περί της
 τόχης των κήριων, τα όποια ένήμωζεν ότι ά-
 ποκώσθησαν και ήτοι εχον φήσιση άντε άρα-
 ρίας εις τον λίμενα.

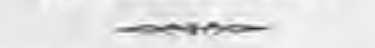
'Η ανέλιςτος αυτή περιουσία έρωσε λήθην
 εις τή πραγμακό συμβάντι του δικηγόρου της Βεν-
 τίας και μόνον έμεινεν ως άμνηστος; η ιστο-
 ρία των δακτύλων και των γεννωδορίων συ-
 ζυγών ούτως δέν εχον άγνωσιση τας γε-
 νωκάς των. 'Η ήμισυ ελεν διά της εχης έλα-
 δου του Γκαρτσιανό.

Εις την ψυχήν μου σάς κήριος όρκω
 πώς θα φιλάτη καθός τό φως μου
 και πιστί πλέον να μη διαόρησ
 τό δακτύλιδι της γυναίκας μου.

Σιμά. — ΣΩΤΗΡΙΟΣ Γ. ΝΙΚΟΣ δ. κ.
 (Ασπης)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Είδα σπάρογαβία
 Χθές τάρμοστρωμένο
 Όνομα γκαμμένο.

Ξάρνου κυματάκι
 Πέρας' από πάνω
 Τό σβουσε... τό χάνω...

Ελεγα γόν γκαμμένα
 Μέσα στήν καρδιά μου
 Χίλια όνειρά μου,

Κι' ο καθένας χρόνος
 Που περνά σαν κύμα
 Μού τά σβένει κήρια..!

Σιμά. ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΠΟΡΩΝΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
Κημοκλέπτης

Ο Έρωσ έκλεψεν κρυφά κηροθήρας οί μελίσσι
δταν μιά μέλισσα παύ πάνω του θέλιστα
και τον κεντά στο δάχτυλο. Τό χέρ του μουδιάζει,
αυτός πονεί και τό φουξ, πηξά, άκτριχιάζει
χτυπά τό πόδι καταγύ,
στην Άφριδίτη τή πληγή
βήχει μέ κλαμα και βωξά, πώς τούθραν τόσει πόνει,
πώς μελιούσσα τόνχθε, τόσε δαθιαά κεντρώνει.
Τού λεί: μέ γάλλο κ' ή θεά... «Τόν έκούτον σου κριναί
—άδς τί μικράκι είσαι και σά... και ή πληγιάς σου τί είσαι!»

ΑΡΧΙΟΥ

Πρός την Ροδόκλειαν

Ροδόκλεια, στο στήνασ αυτό έχω πληγμένα
πούλουδα από τό ύνα μου τό χέρια διαλεγμένα.
Κρίνου; μέ τριανταφυλλών δαθούλια, μέ λαλέδες
θραμένους; από τή θροσιά, μέ σκοθούς μανεξίδες
και νάρκισσους πού έκόπησαν βγρέι από τό βήμα
Τά πούλουδα πού ξεψυχαίν τόρα σ' έσέ καρσί,
χάιδεψε συμπνευστικά μέ τήμορφά σου δέλιμα:
—μάταιο π' άγια — μέκ φορά, θά μαραθής και σού

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
Έρωτικόν

Σάν τό πουλί στή Ήλέργα, έτσι στή χείλη σου κολλή
κείνος πού σέ φιλή
Σάν λόχη άχνης των ματιών τή βλεμματά πηρά
σάν φλόγας λημπερά!
Γιά σέ, καθείς νοιώνει δαθιαά, τό έρωτος τού; σπικροθύ...
Στή μάτιά σου... έρίσκει φωτιά, στή χείλη σου... δαθιοσύ!

ΕΙΣ ΤΟ ΈΑΡ

Ο ή χαμωχάτικο καιρί σκορποσι τρικυμαίνου
κ' εσθ; γαλή ή άνωξή πορφυροστολισμένη
Χόρτο πειπαζει πράσινα τού κήπου τή μουρλή,
τό κάθε άντρο νιώνατι κινούργιο άνθθ και φύλλο!
Και όταν τό τραντόφυλλο άνείγη, στή λειβάδα
ή άνθοποιήσασα ή θροσιά γλυκά χαρίζει χάδια
Παίζει χαρούμενος; εσπλάς φλογέρα στή βαχοόλα
σ' αγαπημένα γίδια του πούναι κατάσπρα ούλα!
Κι' ο νούτης άφροθα γυρνά μέτ' στή πλατατιά τή κόρημα,
έσο χαϊδεθούσν τό πικί τοδ ήμπάτη τή φουξήματα.
"Άλλοι γιορτάζουν στή στερική πλάγι; στή; κληματαίδια,
πλέκοντα; μέσα στή μαλλιά χλωροδ κισσοδ πλεξίδες...
Είν' ο καιρός πού των θροδιών ή κόρημα; ή ταχνίρες
μέλισσας; τού ξανθού μελιού και τού κερουδ τρυγητές
καθίζουν στή μελίσει των νά χτίσουσν τάσπρα των καλλή
τήν θρα πού συντροφιστικά γλυκολαλούνε τό πουλιά...
Τό ψαροπούλι, τό κέρμι 'στό κρηά ξεκουράζει,
τό χελιδόν τρυγική στή; σκίτης τό περβάκι,
ο κόκκος σ' άκροποταμια, τάχρόνια μέσ' στή δάση
ούθός πού μέσ' 'σά πράσινα κλαδιά ο άνθός πλαγιάση.
Γλυκά σφυρίζει ο βοσκός... Πρόδατά μέ παχύ μαλλί
άκλουθούνε χαρωπά... Τραγουδ; λεί τό πουλί.
Παντού γαλήνη στή γαλά — Παντού χαράς μεθού...
Μπορεί κανείς τίποτε έμπορριά νά μη τή τραγουδήση!

(* Σαντα Σουλφου)

Σμύρνη — ΛΑΙΤΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΗΣ

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Μεταξυ των ψευδων φαινομενων των κατω
τι; δεινοθητικη; διαταξη; παραστασιων
ουδεν υπαρχει περιωροτερον και μλλον αλ-
λοκοτον, αλλα συγγρονωσ και κυστηριοδιστερον
των ψευδαιοθησεων η αλλοφρασειων των προ-
αρηομενων εκ του δι τω πνευμα εν τισ περι-
πτωσει δυνάται νά δώση σώμα και αλ-
σθητην πραγματικότητα εις τα; αυτου φαν-
τασια; τοδεστι νά αναπαραστήση αυτιάς
οθιω καθαράς και οιοει ζωας; ως ει ο-
πθηχον αυται εν τη πραγματικότητι. Άλ-
λά μηδέ; νομίζη δι αι ψευδαιοθησεις; μό-
νον εν ται; δεινοθητικη; αναντωνται διατα-

μονικους; νά γένηται ήδών ιδεομύτων και νά
δσφραίνηται των αλέων ενόδων δουών και περ
πανταλο; επικρατούση; περί αυτου έσημία;
και μηδενό; υπάροχτος; έδδοματο; ή ενόδου;
τινω; σώματος; Και τοσούτω μλλον; τούτο εί-
ναι παριδούσν καθ' όσιν ή ψευδαιοθησεις εί-
ναι φαινόμενον καθαρώ; ψυχικών και πανού-
πει των αισθησεων άνεξίσητον οθως; οσπ
δομαι και περ κωφά, και περ τυφλά και
επιερημένα της γούσεως και της δσφρησεως,
εν τούτοις δύνάται νά ύφίστανται ψευ-
δαιοθησεις; και των τεσσάρων τούτων αι-
σθησεων. Όπόσαι ιδίαι δέν εζηνηθησαν και

ΠΑΡΑΛΙΑΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

ορθεσι, τούναντιον ή ιστορία των ενόδων εν
πύ; επιστήμαι; ται; σήναι; και τή ποιήσαι
άνθρων; παρχει ήμιν κείσιτα; δυ παραδειγ-
ματα; ψευδαιοθητικων, οιοί; είναι ο Σωκρά-
της; φανταζόμενος; δι υπό δαίμονιον; ενεινή-
το και παρ' αυτου; τά; άρίται; ελήμβανε συμ-
βουλί; ο Τάσος; συζητών; επί των σπουδαιο-
τάτων; ζητημάτων; μετά του οικείου; δαίμο-
νιου, ο Λούθηρος; ποιών; και ούτος; μετά του
δαίμονιο; θεολογικώς; συζητήσας, ο Πασκίλ; βλύ-
πων; παρ' αυτου; κομηών, ο Ηυθαγόρας; Δη-
μόκριτος; και κείσιτα; άλλα; ύψηλά; πνεύματα,
ότινα; εζηλήσαν; σύμψασιν; την οίσημένην; διά
των; θαυμασιων; τή; έξουχον; αυτων; φαντασιώ;
επινοήσεων. Είπομεν; εσθ; εξ; αρχής; δι ή
ψευδαιοθησεις; αποτάει; εν των; περιωροτερων
φαινομένων; των; διανοητικων; διαπραξίσεων; και
τη; αληθεί; τί; παραδοξότερον; ή το; να; ορξ;
άνθρωπό; τήντα; αλλόκοτα, να; άκούη; ήζους; άφ-

λίαι; ιδεί; α; ούδέποτε; είχαν; και; σχετικώς;
πολύ; άνομίας; της; παιδεύσεως; και; νομιστι-
νης; αυτων. Αι; ψευδαιοθησεις; μεγίστην; έχου-
σι; την; αναλογίαν; προς; την; ύπνοβασιαν; κα-
θότι; εν; άμορφίαι; ται; περιπτώσει; τό; αυτό;
παρατηρείται; φαινόμενον; αυτοματισμό; τούτοι-
σι; εν; τή; τού; έγκαράλιον; ένοργία; μέ; μόνην; την;
διαφοράν; δι; ο; ψευδαιοθησανόμενος; και; μετά; την;
θεραπείαν; έχει; έτι; γνώσιν; των; φαινομένων; α-
τινα; αυτώ; παρουσιασθησαν; εν; ο; τούναντιον; εν;
τη; ύπνοβασι; ο; πάσων; ούδεν; μετά; την; εγρή-
γορον; διατηρη; έχου; των; κατω; την; νύκτα;
συμβάντων. Άλλ; ή; μετά; της; ύπνοβασι; συ-
άντη; αυτη; των; ψευδαιοθησεων; ούδεν; εζηγεί,
οιδούως; διαφωτίζει; τό; την; ανάπτυξιν; αυτων;
άφορον; ζήτημα; οχι; δέ; περισσότερον; και; ή
εκά; του; κ. Baillanger; εζηνηθείσα; γνώμη, δι;
μεγίστην; υπάροχην; σχέσιν; μεταξύ; των; ύπε-
των; ένασχολήσεων; του; πάσχοντος; και; .5)

ψευδαισθήσεων αυτού ούσών τρόπον τινα προσωποποιήσις των πρώτων και η ίδια λέγειν αυτή δεν είναι άρκεύτως βίαιος καθις ποία σήσις δύναται να υπάρξει λόγος χρίτων μεταξυ των ψευδαισθήσεων και των ανιήτων άσχημών ανθρώπων άνευ παιδείας διαιληγμένου εν τη παραφροσύνη αυτού έπι θεμικών λίαν υψών και περί των άνοιών ούδδ' ίδιαν κίν έχει καθ' άνον του βίου αυτού τδ δούστημα; τίς σήσις ύπαρχει μεταξυ των ψευδαισθήσεων και των έντασολησικών του άνθρώπου εσών, όστις ούδ' άσχη ποιά δικαίως γινόμενης των γραμμάτων διαλέγεται παρά τον θεόν διά γλώσσης ούδαταίτης και δη ένίαιε διά σήσιων; η ποία τέλος σήσις δύναται να υπάρξει μεταξυ των ψευδαισθήσεων και των ίδιων του γένους έκόνων, όστις εκ νενικής γλώσσης άποκομείσας πίσσαν θρησκευτικήν ίδιαν και τές του ήλασμού άρχές μετά φανατισμού δειδέσκων, ύψης διά τής άπρόσιτων ήμηνείσεως ανεήμων η φάσιμος μεταβάλλει ίδιαν και προστήχει ζήτων καταφύγιον εις τους κλάους; τής θρησκείας, ήν έπι ποσάται έτη είχαν άληώς άπολάττοι και ήν ούδδ' άν εν νψ ποί λόγην; Είνε άληθής; ότι εν πίσσις υπέσας τώτεριμτώσειν ίδιαι πάντοτε άπεσώνζονται και σωμαποιώνται, άλλ' αι ίδιαι αυτά δεν εινε κήματα όσπως ειπείν άλλά γεννώται εν τψ έγκεφαλω άσχημάτως και δε άπρόσπου ός η Άθηνώ έκ τής κεφαλής του άνός.

Όθεν ός έκ των άνωτιών έβήγεται διά των δύο έκκεθείσων θεωριών ούδαίος και κώδεν έπανιληγμένη, σσημνίεται ό μηρινισμός του σχηματισμού των ψευδαισθήσεων, άν δι και η έτοιμή δοθείσε υπό του Μιακίοιο φάινεται μάλλον ίουσιανιμική και ύπό των πλειόνων εινα άσαστη, εν τούτοις γενικός δυνάμεια να ετασεν, ότι ούδαμία παρά ψευδαισθήσεων δοθείσε μάχρη τοδδε έβήγησε εινε αήτωκίης, άλλ' η μία έχει άνάγκην σσημνιχρώσεως παρά τής έτιρας, καθότι πλείστοι όσαι ψευδαισθήσεων διαφοραί ύπαρχουσι και ποικίλλαι ειαι και ποικίλλαι τα παραγορά αυτών αιτια. Πάς τις γινώσκει, ότι η αίσθησις εινε άποτέλεσμα αισθητικής ινος ένταπόσεως κατά την διάρκειαν δε του μυστηριώδους τούτου φαινομένου τής παραγωγής πούσαται των αισθήσεων ζωίνιχρας να παραδεχθώμεν ός λαμβάνουσας γήρας τδουκίτσαν τινα δόνησιν, πάλμακην των ένδων κήσιν και άσχημάκην ήλος τψ κεντρικού νουκού συστήματος μεταβόλην, μηδένα φαινομένου δυνάμειον να λάβη γήραν, εν τω παρικήν σύστημα εβήσετο εν άδρανίη ήτοι ίνα άπολάττειν ύπεσσοθώ, τδ φώ; ύπερ προτου βάλαι τδ άπταών νεύρον, αι κημίσεις του άφρος αι νευρώσει τδ άσαστικών' ταυτότων παραγομαι κρετασμένη εις τις εις τδ νεύρα πούσαν άντιστικηνείσε άρκευτικάς ίνας και ήραμεν τότε την αισθησιν τής άρρώσεως και την τής άσής. Ούτω λοιπόν ό έγκεφαλος ειναι τδ κέντρον των αισθήσεων, αυτός όρξ, άκίσι

και άσφραίνεται, άλλ' αι αισθήσεις αυται μεταφράζονται διά του έγκεφαλου εις τδ νευρική άκρα κατόστει τδ νεύρα, άνωσιέζονται τός πρώτες ένταπόσεις; και όστου όρξ μάν εν τψ όρψηλαμορ, άκίσι εν τψ ύπί, γελάται εν τψ στήματι, άσφραίνεται εν τή ρινή και εν τψ ήρματι τδ φήκος αλαδάνεται.

Τούτων ούτως έχόντων δυνάμεια κατά τον Μιακίον να παραδεχθώμεν ότι εν τσις περιστάσειν ό έγκεφαλος και άνιου τής αισθήσεως ένταπόσεως ινος ύφίσταται τίς υπέσ; ούς και άνωτιώρα μεταβόλης και τότε ήραμεν τές παρά άν άλλος έντιέθην ψευδαισθήσεις, άσας άποτέλεσμα νέον στωγείου ήτις νήος έγκεφαλικής δυνάμειος, καθ' ήν η φυγή και τωκίτην κήρηκώτηται άν δύναμαι ούτω να άσφραισθώ, όσαι καθίσταται η ήγυ νέον αισθήσεων τώος άγνώσιτων ήραμέων ήπως σγκαντηρωθώσιν έτη έστίη τής διανοίας; πντήρ κώπερ ημηνεί; ύπαρχούσις αισθητικής ένταπόσεως. Ίδωμεν νόν όπρά είσι τα παραγορά των ψευδαισθήσεων αιτια. Ο καθηστικός εν πρώτοις βίος άσκει μγίστην έκ τής των ψευδαισθήσεων άναπτύξεως; επίδρυσιν, διότι τδ πνεύμα μγίστην έχει την σχολήν να έπενεργή αυτομάτως πτωσόμενον όστως ειπείν παρά αυτό, μηδένα; περιστασιού έντρού και σπουδαίου ύπαρχόντος; και δυνάμειον να άποκλείση τον άνθρωπον εκ των σσηθων αυτού (καβησσιμών, ός τούτο θα ήγίνετο λόγω γήραν δια των σσησιών τψ σώματος άσχησιν. Αλλά και οι νευρικοί χαρακίτης, φαντασισή ζογηρά, φλέγονται και πτωραγμένη, οι δευσιδάμεις κρλήψης και ήήμαμάται, ότολοκός και θρησκευτικός φαντισμός, άποτέρας φιλοδόξων σχεδιών, η ύπό των άσθενών πενιχράτων άναγκοις ήββίλων μυστικών, πάντα ταύτα προδιδέσονται εις την έν λόγην πύθσιν. Ούτω και κατά τον Μιακίον έχομεν πλείστοι όσαι και άειωμητημένους παραδείγματα ψευδαισθήσεων παραδεχθώσων εκ τής ύπερβολικής σγκαντηρώσεως φλεγοίσεως φαντασίας ένσεν των ψυχολογικών όρων, όστις ύπάρδαν σσηνωμένα κατά την έποχήν καιτήν, καθ' ήν ήν' ενός μάν αι ύπό των δοιμώνών θεωρίαί ύπεσον κπ' άνεγκην να εκλεβήσων τδ άσθενή πνεύματα και να εισαγάσωσιν ίδιαι; ήμμένους μέλλουσας να μεταβλήθώσιν εινα εις φαντασιώδεις ήπαισις, άρ' έτίρου δε αι έκ τής διηκεκίης έκπαθέσεως των όφραίων δυνάμειον εν τές γήρας ύποθέσει δοθείσαι, η τότε άκαμζουσα μαγία και πλάσι αι ζωίκα εν τή κολοφών τής άαής εύρησκόμεναι καββιλιστικά ήπαισθήμαι δυστροφον τδ λογικών και ούτω δύσκολος καθίσταται τός άνθρώποις τής έποχής καιτής η διακίσις τψ πραγματικού και τψ φαντασιώδους.

Και θεραπευτικώ δε ούδαία άπόρχουσι αι: στρογγυκό μανικός, τδ στωμιόνιον, ό μενδοηγίρας, τδ όπτιον, ήραμεν την μοναδικήν ίδιότητα να παραγάγωσι φησάς άντιλήψης, άλλ' η μεταξυ πισών τούτων έκφέρουσα τδ θρημασώταται έκ τψ νευρικού συστήματος και των τής ψυ-

της δυνάμειον άποτέλεσμα εινε τδ φάλλι τής **Ίνδουης Καναβίδος**, άσας άποκλείσει μετ' άλλων ούσιών μέρη τα άρκετα κήραστου γέσεως; γνωστών ύπο τδ ήνωμα **χασίς**.

Τά έκ τψ έγκεφαλου έκτερεύόμενα ύπό τής ούδαίας τούτης άποτέλεσμασι εκδύλοθται δε άσρα; τής δυνάμεικής έκπαθέσεως; εκπαθέσεως; διά τής ζοηρότητας των άσχηθήσεων, δια κηχίρας; άποκώδησε άντιλήψης; και τέλος διά τωκίτην των ένταπίτων και τής θλήψης; χαλαρώσεως, όσαι ό άνθρώπος; καθίσταται καιγγισιν των διαφόρων ένταπόσεων και μόνον έκ των περιβαλλόντων ήμων περιστάσεων, έκ των εις τώε; ύπερβαίμους ήμων πτωρασσιζόμενων άντικαμίνων, έκ των εις τδ φώ; ήμων άρκευόμενων λόγων ήραμέται η πτωραγογή των ζοηροτήτων σσημνισθημάτων χασίς η λήσις. Οι χρισσοφάγοι αλαδάνονται ός έκ τδ πλείστον άσχημον εβήσαν σσηκίς εκρηγιέναι εις θρησώδες γέλωτες, αι κίλων ποικίλαι ίδιαι και αι μάλλον γέλωαι διαφρυνται τψ

έγκεφαλου των μετ' άπαταίτων; νεγύτης και τώε; αι κίλων άλλάκοτοι ψευδαισθήσεις σσημνισθησιν την τής σσηγής; τούτης διακομηςσιν.

Τουσίτοι εν άλλοις; τδ περί των ψευδαισθήσεων των μέγα διαδραματισσώσων ός έκ τής μυστηριώδους αυτών φύσεως; προάσπον εν τή βοή των αίωνων και των όποιων τή βοηθεία μέγα άριθμός παραδών φαινομένων διά τής ίσορίας; μέλλας ήμων άρκευόμενων λαμβάνουσι την έξήρησιν των άνεξηγίτων άλλας; διά των νόμων τής φύσεως. **Τουσίτοι ειναι αι ψευδαισθήσεις άπέναντι των όποιων τδ άνθρώπινον πνεύμα ός, εκ τής άδυναμίας αυτού κίνει γόνυ μη δυνάμενον να έταόση και εξηκίσιση ός; δετ τον μυστηριώδη μηχανισμόν των έγκεφαλικών λειτουργιών των τήν τε διάνοιαν και την θέλησιν ήμων άφορωσών.**

Σίμα Α. Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (έπιση)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
(ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ)

(Σνήσιμα έκ τψ πτωρασσιζόμενου και υίλλος)

Μετά δέκα ήμέρας έντός τής επαύλειος έτελουοντο οι άρραβόνες τής Λευκής και του Έδμόνδου.

Όποία χαρά εις τές δύο ταύτας ύπαρξής!!

Ο πατήρ τής Λευκής ήπαόξετο και αυτός. Ητο λιαν ένθουσιανισμένος με την έλογήν τής θυγατρού του. Ο Έδμόνδος ήτο νέος άνωτιέρος των προσδοκίων του, καθ' δια τέλειος και χοηστός.

Μόλις προ μηνών ειχε τελειώσει τας σπουδάς του ός ιατρούς, τδ δε μέλλον παρείχεν αυτώ μεγάλας άπιδας.

Η εύτυχία ήρχισε να άναγενηνάται έντός τής επαύλειος, άλλά δυστυχώς μετ' άλλον έπέτροστο να διακοπή.

Ο πατήρ τής Λευκής ειχεν άσθενήσει βαρής. Όλοι αι περαισιήσεις και περιθάψεις των ιατροών απέβησαν μάταιαι. Ο Έδμόνδος ούδδ' προς σσηγλήν ειχεν έγκαταλείψει τδ προσκεφάλαιον του επθανάτου. Κατά την τελευταίαν του σσηγμήν τδ τέκνα του με δάκρυα τον ειχον πτωραγουόσαι. Η Λευκή ήτο άπαρηγύρηςτος πλυσίον τής κλήνης καθήμενη δεν

έταυε να θηπέση τον πολυλάτρετον πατέρα της. Εκείνος άρ' ού ήσπάσθη και τούς τρεις έστράφη προς τον Έδμόνδον, όστις δεν ήδύνατο να σγκρατήρη τδ δάκρυα.

— Έδμόνδε, τού λίγαι, υδού η μόνη σου σφοντίς. Και του έδειξε την Λευκήν και τον Γεώργιον. Προσεκάθησεν άκολούθος να ήραθη, άλλά δεν ήδυνήθη.

— Άποθήνωκο εύτυχίης. έξηκολούθησε, διότι έχω έξασφαλίσαι την Λευκήν μου... Θα ήθελον εν τούτοις να ζήσω άκόμη να απολαύσω τής ήδονής να ίδω ήμαυτόν άναζώντα έκ των προσφίλων μικρών υπάρξεων, των όποιων αι θηπέται θα ήραδιδουον τας γερωνικώς ήμείρας μου... άλλά δυστυχώς....

Ηύλόγησε τδ τέκνα του και έξέπνευσε.

**

Έτιος σχεδόν παρήλθεν από του θανάτου του πατρός της και η Λευκή πάντοτε πελωμένη και μελαγχολική έκλαιεν, έκλαιεν ός Νυόβη τον προσφιλή της πατέ-

ρα. Ο Ἐδμόνδος δὲν ἔπαινε νὰ τὴν παρηγορῇ, νὰ τῆς ὑπεθυμίσῃ τὸ μέλλον, μέλλον εὐτυχές, πλήρες ἐλπίδων!

—Λευκή, λέγα ἡμέραν τινὰ καθήμενος ἀντὶς τοῦ κήπου, πόσον μὲ θλίβεις! δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω πλέον λυπημένη, παῖσον τὰ δάκρυα· ὁ πατήρ σου ἀπέθανε ναι, εἶπε δεινόν, ἀλλ' ἔχε θάρρος ἀφ' οὗ ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκειται πλησίον σου...

—Ἐχεις δίκαιον, Ἐδμόνδε... ἀλλ' ὁ πατήρ μου... ἡ μήτηρ μου ἡ δυστυχής... εἶμαι μόνη... ἔρημος...

—Μὴ Λευκή ἀρῶς Θεοῦ, οἱ λόγοι σου μὲ θανατοῖναι σοὶ ὑπεσχέθην τὴν εὐτυχίαν, θὰ τὴν ἀποκτήσῃς πλησίον μου, θὰ προστατεύσω τὸν Γεώργιο, τὸ πᾶν τέλος θὰ πράξω ἵνα ἡ χαρὰ καὶ εὐτυχία βασιλεύσῃ εἰς τὸν οἶκόν μας. Μὴ θρηνεῖς πλέον, διότι αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐργαταλέπουν, διότι... θὰ ἀποθάνω...

Ἐκτοτε ἡ Λευκή προσεπάθει νὰ φαίνεται χαριέσσαδάσκαλός Ἐδμόνδος ἦτο παρών.

Αἱ ἡμέραι παρήγοντο.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾧ ἡ Λευκή ἐκάθητο ἀντὶς τοῦ κήπου καὶ ἀπρηχολοῦτο εἰς τὸ νὰ ῥάπτῃ ἐνδυμὰ τι τοῦ μικροῦ Γεώργου, αἴφνης ἀκούει βήματα ἐξωθεν τῶν κυκλιδῶν στρέφει καὶ βλέπει νέον πνὴ ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἰστάμενον μετὰ πνοῦ ἀποχαιρῶν. Ἦτο ὁ Ἀργίπας.

—Τί θέλετε, κύριε, ἐρωτᾷ ἡ Λευκή, κάπως ταραχθεῖσα.

—Λευκή, μίαν λέξιν σου μόνον...

... Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω... Δόσ' ἐλπίδας μόνον εἰς τὸν ἔρωτά μου, τὰ πλούτη, τὸ πᾶν θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου...

—Παύσατε κύριε, τὸν διακίπτει, σὺς ἀπαγορεύω νὰ ἰμιώητε οὕτω ποιεῖς σὺς ἔδωκε τὸ θράσος αὐτὸ νὰ ἔλθῃτε ἐγκαθῆσαι: Δὲν ἐπίθυμῶ εἰς τὸ εἶναι νὰ ἐπαναληφθῇ. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἀνήκω εἰς ἄλλον, ὅστις οὐτε θέλω νὰ μάθῃ αὐτὰς τὰς ἀνομιὰς.

Καὶ ἐστράφη νὰ εἰσιέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

—Λευκή, ἐπαπέλασε καὶ πάλιν μὴ εἶσαι σκληρὰ, εἶσαι δίκαιον νὰ μείνω τεύλιμμενος καὶ μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς φαιδρότητος, εἶσαι δίκαιον νὰ

κατέχωμαι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ ἄλγους νὰ ἴδω ἐκείνην ἢν λατρεύω τυμφενομένην ἄλλον; Εἶναι πρόπον...

—Κύριε, τοῦ ἀπαντᾶ ἐκ δευτέρου μὲ τόνον ἐπιτακτικόν, σὺς διατάσσω νὰ ἀπέλθῃτε ἀμέσως, οὐτε λέξιν περιπέλον.

Ὁ Ἀργίπας ὑψώσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐφόρσε τὸ ἐκ πτερῶν σιαδέιδόν του, ἐρρίπεν ἐν βλέμμα ὀργῆς ἐπὶ τῆς νέας καὶ ἐμπλεος θυμοῦ ἀφησε νὰ τοῦ διαφύγῃται μερικαὶ λέξεις.

—Ἄλλ' οὐτε σὺ δὲν θὰ ἴδῃς τὰ δειρά σου πραγματοποιούμενα.

Ἡ Λευκή εἶχεν εἰσιέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ὁ Ἀργίπας πλήρης ὀργῆς ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἔπαυλιν του.

—Αἱ μικρὰ νῆα, ἐσκέπτετο, πόσον εἶσαι δυστυχής! δὲν ἐγνώρισες τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀργίπα, ἡ ἐδίκησίς του εἶναι τρομερά. θὰ σὲ καταστήσω πρὸ ὄντι δυστυχῆ, θὰ διαλύσω τὰ ὄνειρά σου, ὅταν ἴδῃ; ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐκτινόντα. Ἐδίκησις... ἐδίκησις!

Καὶ ἐξὼ φρενῶν ἐξ ὀργῆς εἰσιήλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν του.

Ἡ Λευκή εἶχε πολὺ ταραχθῇ. Ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τὰ διατρεξάντα εἰς τὸν Ἐδμόνδον.

—Ὁχι, ἔλεγε, θὰ στενοχωρηθῇ ἴσως τὸν λυπήσω.

Καὶ ἐν τούτοις φόβος τις τὴν κατεῖχε, ἐσκέπτετο πάντοτε τὸν Ἐδμόνδον.

Ὅταν τὴν ἐσπείαν οὕτως ἐπίστρεψεν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Ἐδμόνδε, τοῦ λέγει, μίαν χάριν σοῦ ζητῶ μὴ μένεις ἀργά, ἡ ἔπαυλις μας εἶναι ὀλίγον μακράν... φοβοῦμαι... φοβοῦμαι διὰ σέ... Ὅσάκις τὸ ἐστέρας ἀργεὶς φόβος τις μὲ κατέχει, δὲν δύναμαι νὰ ἴσους...

—Λευκή πόσον εἶσαι δειλή!

Τὴν ὁμιλίαν των διέκοψεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, ὅστις ἦλθεν ὡς τὸ συνήθει νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδμόνδου.

Τὴν ἐχομένην ἡ Λευκή ἠγέρθη πολὺ ταραχμένη καὶ ὄνειρα εἶχον διαταρά-

ξαι τὸν ὕπνον τῆς.

—Ἐδμόνδε, λέγει, θὰ σὲ περιμένω ἐννοῦν, καὶ ὄνειρα τρομακτικὰ εἶχον ἀξήσει τοὺς φόβους μου. Μὴ ἀργεῖς...

Ἐχαμογέλασεν ἐκείνος καὶ ἀφού τῆς ἔδωσε θάρρος, τὴν ἠσπύσθη εἰς τὸ μέτωπον. Ἦτο ὁ τελευταῖος ἀσπασμός!

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο αἶψον ὀλόκληρος διὰ τὴν Λευκὴν. Ὅταν ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ δέῃ ἡ ἀνησυχία τῆς ἐγένετο ἐτι μεγαλύτερα. Εἶχε τὴν θύραν τοῦ κυκλιδόματος ἀνοικτήν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν παρετήρει μίμητος ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων διακρίνη τὸν ἀγαπητόν τῆς Ἐδμόνδον.

Πλὴν ματαίως! Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ εἶχε ὄσοι καὶ ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἀνεφαίνετο.

Ἡ σελήνη τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ἠθέλησε νὰ διασκορακίσῃ τὸ γλυκὺ ἀργυροβόλευσον εἰς τῆς.

Ἡ Λευκή ἴστατο εἰς τὴν θύραν καὶ παρετήρει.

—Τί μελαγχολικὴ ἐσπέρα, ἐσκέπτετο... πόσον μὲ φοβίσει!

Περύμμενε μετ' ἀγωνίας.

Αἴφνης πρὸς τὸ πυκνὸν μέρος τῶν πευκῶν, τῆς ἐφάνη ὅτι μία σκιὰ εἶχεν ἀποσπασθῆσθαι. Ἐφοβίσθη καὶ ἔκαμνε νὰ ἀποσπασθῆσθαι.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐστάθη.

—Ὁ Ἐδμόνδος, ἐσκέπθη, ὁ Ἐδμόνδος...

Προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς φόβους τῆς. Προσῆλωσε τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶπεν τὸ αὖθις...

Ἄκου σιγῇ ἐπερῶνται.

Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μελαγχολικὴ φωνὴ τῆς γλαυκῆς διέκοπτε τὴν νεκρικὴν ἐκείνην σιγὴν.

—Πόσον οἱ φόβοι μου μὲ καθιστοῦσι δειλήν! Μοὶ ἐφάνη δὲν εἶναι τίποτε, ἐφιθύροισ.

Ἐκλείσσε κατά τὸ ἦμισον τὴν κυκλιδωτὴν θύραν καὶ εἰσιήλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Μετῆρ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεώργου, ὅστις τὴν σιγὴν ἐκείνην ἐμελέτα.

Τὸν ἔβλεπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸν κατεφύκει.

—Γεώργό μου, ποῖτε θὰ σε ἴδω ἵσως κοθῆ ἢ καθοῦν μου! νέον σοβαρόν, ἀξιον... δὲν ἐπῆρξες εὐτυχῆ: νὰ ἔχῃς τὴν προστασίαν τῶν γονέων σου... μικρός, πολὺ μικρός ἐσπρήθης τῆς μητρικῆς ἀγάπης, δὲν ἐγνώρισες τὰς θωπεύας τῆς μητρῆς, δὲν ἐγνώρισες τὴν μητρικὴν καρδίαν... τώρα δὲ πάλιν ἐσπρήθης τοῦ πατρὸς σου... ἀλλ' ἡ Λευκή πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπᾷ, ὁ Ἐδμόνδος πάντοτε θὰ σε προστατεύῃ...

Αἴφνης ὁ κρότος τῆς θύρας τοῦ κήπου ἠκούσθη ἡ Λευκή διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς.

Ἐτρέξε πρὸς τὸν διάδρομον μὲ χαρὰν ἀπερίφρακτον.

—Ὁ Ἐδμόνδος, ὁ Ἐδμόνδος...

Δὲν εἶχεν προσχωρήσῃ δύο βήματα καὶ κρότος παρορῆσμοῦ ἠκούσθη.

Ψυχὸς διέδραμε τὰ μέλη τῆς Λευκῆς.

Ἐσταμάτησε πρὸς σιγὴν. Εἰς ὀπισθοστασίαν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς ἔντοξ τοῦ διαδρόμου σκιά τι εἶχε κλησθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπελπισίας.

—Ἐδμόνδε...

—Λευκή... ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Ἐτρέξεν ἐξὼ φρενῶν νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

—Λευκὴ ἀποθνήσκω... μὲ ἐρόνυσαν... δὲν ἐπῆρξα εὐτυχῆ... ὁ ὄντισ... Γεώργό μου... δυστυχισμένο μου παιδί...

Ἐνέπαινε τὰς δυνάμεις του νὰ σπρηθῇ ἡ Λευκὴ τὸν ἀπεβοήθησε, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

—Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐκλήρωσω τὰς ὑποσχέσεις μου... Λευκὴ ἀποθνήσκω... θάσοσ... θὰ ἐνωθώμεν ἄλλοῦ...

Καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο νεκρός!

Ἡ Λευκὴ τὸν ἔβλεπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θρηνοῦσα μεγαλοφώνως. Σκότος εἶχε διακεθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἡ ἀπελπισία τὴν εἶχε καταλάβῃ.

—Τί λέγει, ὁ Ἐδμόνδος ἀπέθανε!... ἐγὼ ἀναπνέω; Τί ὄφελει πλέον ἡ ζωὴ, ζωὴ συνκατοιμαμένη, ζωὴ πλῆρης ἀναμνήσεων, ἀναμνήσεων φροσῶν...

Καὶ διὰ βίας ταχύτητος ἔφερε τὰς

χειρας εις τον κομψον λαιμον της, τον ωποιον εσολιζαν η ευκαμφια και υπε-ρηγανεια.

... Αι δυο προσφιλεις υπαρξεις εκαινο ηδη ηρωμεναι, ηρωμενοι νεκροι.

Εις μικραν της εκαθλεως απωστιαση προς το εφος του λοφου ανα μεσον των θαμνων ευρισκεται το παρεκλιησιον της Άγιας Ειρήνης και μακραν του θο-ροβου και της τυβης της πολεως ανα-παυσιμα σιωπηλως αι δυο εθγενεις καρ-δια. Εις τον ψυχρον των τάφον η ηφύ-σις αφηδονα εχει σκορπισει τα αγρια της ξεροτης θόδα. εχει πλεξει με ταυτα τον σπηρικον των τον ωποιον δεν ηυτόχη-σεν να απολαύσασαι ζωντες!

"Όσον δια τον μικρον Γεωργιον ουτος δ'ν εράνη εκτοτε. Με καρδιαν συνι-τωρμενην ηφυγε μακραν, μακραντου τό-που οστις τον ειχε καιασίησεν δια παν-τως δυστοχη.

Ουδλός ποτε ηδυνήθη να μάθη που ευρσκειται.

Κυδωνίαι

Η. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

ΕΝΑ ΧΙΟΝΟΛΟΥΤΟΥΔΟ ΚΙ' ΕΓΩ

Άπειρωμένον στο Χ.....

Κριμφορδίζονται άγγά μεσ' τη καρδιά μου η λίκνας και κάθε ψεύτικη χαρά του χόσμου με σκοτώνει περνασθη γρήγορα η στιγμή του χόσμου η ψυχοπνήχτες πήρα το χόσι το λευκό και τ' άνοιξα τα παγώσατε 'Όχι!... φταγγί 'ω χιονοπτώσηδες σπύ κίπλο ημερησίωσθα τε παγώση ο Βαρνηξ!... μα όχι δες τ' άφίνο το παίγωμε έγω σπύ αηήθει μου με πόθο το θυμιάτω η μεροδιά τον με μεσ' . ένέκταρ θυών πίνω.

Σταυραθεί το λαλλούδακ' έγω ήνιωγεννησίωσμαι

Σμόρνη

Κ. ΠΟΛΥΖΩΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΕΦΥΓΕΝ Η ΑΝΟΙΞΙΣ

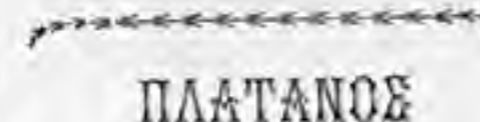
Πόσον είναι εγώριστα όλα την άνοιξη! Πόσο το χαρά, παντού άγαλλιάσει βοσκίλαει! Τα έξωδα άρχισον να φορέουν την πρώτη ενδυμασία τους η δα άνοιξαλα ή ένοδεται την νερική σκολή της και τα πούδα έκατοχόμενα δηλώνουν και σπύ την έπισποδον της άνοιξης. Κάθε καρδιά εύφραίνεται.

Και τώρα η πρώην άσπερ της άνοιξης περιωμένη με τα άνοισια των πλοκιστιών άνθων του βεντού δροσερά και τσολόνος έφθασεν φέροντα εις τας άν-θοκίτιες άσπερις την χαράν και την εύφραίνω. Τα έτοιμα και τα έτοιμά έγείρονται εκ της χειμερινης τάφρας των και περριανται εκ της δροσεράς γλώς και βελβόνται και σπύ συμμετέροσι της άγαλλίασε-ως. Τα φάκια και οι κρήναι άπεκρησισαλλέθησαν πρό πολλού και τώρα άκούσται έσπύς ο έλαφρός φλοτοβός στίβος. 'Η θάλασσα έτασσε πλέον τας τριαντάς και τα μυτιώδη κρήσιτά της και έρμος ες καθρίστως άνωσται να πλείωσων εκ' σπύς οι έρμωαι και τα άσπύαλασα. Την νύκτα δέ δεν βλάσι τις εκ του άνοισίθ θόλου την σπύτην πλέον πύ-ρη νεφάλων αλλά καθιστά, φαιζόουσαν άόλιτως τού-τον ες και το κάσθηεν σπύσθ σπύρηνια πύς δε άσπύ-ρος λάμποινας. Άκόρη δέ και οι τάφοι των προ-ηλιπασιών νεκρών και σπύς άρχονται σπύλιζόμενοι με τα ήρατα θόδα, και σπύρανται εκ' σπύτων έκασιθ-ται έσπύν να εύφραίνωσι τα πύριστα των δεσποζόν.

Ας εύφρασιθώμεν λοιπόν τον Πεντάμοδο θεόν και ες εθόλασμεν σπύν δια τα καθημερινά θόδα ά-ννα σπύζει εις ήσπύ, καιτοι δεν εθμεθα άσπύλιον τούτον, μη άσπύασηνόμενισ δια καλήν έσπύην, ήμψ καινωσίσησσις τον χόσιος μας εις πύλλας πύς, να καθήκοντά μας άντακαίμετες σκήφεις και πύριτες.

Κυδωνίαι

Σ. Η.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Γεμύμενος εκ' τη πόδα αλάστος σπύ χήμα τα πύλα θυμιάται, τα πύλα ζηλαέσι εκ' σπύ άφίνο το ποδαι άκόρη και το τ' άπολαύση πύρα σπύ καιρίται.

Γένεσιν τα κίματα των δόμω περιωριότερο να κίματα που είχαν εντιροσμη τίσταρη Γένεσιν και θηνούσθη τη σπύτη άσπύση πύρη τα πύλασπια σπύζωμε κίωμα κίωμα!

Γένεσιν τα φύλλα τα μοσθοφρένα τώρα, μεσ' σπύ χήμα σπύρονται εκ' σπύς και σπύς τα θρηνη σπύροντες θλμύνα και τα νεκρωσά τους καθήκοντα φηχτά.

Κ' η κορηός του σπύκος ήτανε για 'καίτω το χαρά και 'καίτωσθ θλίβερ άγριακίτες έλα τα κορηά του εύφρανε η σπύνα. Τι θεμό μεγάλο με θεμό πύλλαισι!

Κυδωνίαι

ΟΡΕΙΝΟΣ

Ο ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΗΡ

ΕΞΩ ΚΑΙ ΕΞΩ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

(Κονέτια εκ των ηνέλιθων απ)

Εκς τας πόλιεις η θερμανοισ και ο φω-τιομός έπιτυγχάεται, ες γνωσίών, εκ της καθουκος διασφύρων οδουών ες άνθράκων, γαιανθράκων, κόκ, ξύλων, κηρίων, έλα-ων, φωτιερίου κ. λ. π. Άναμψιβόλος τα εκ της καθουκος των ελόν τούτων προ-ότια ημκοροούν να διασφύριουν μέχρι τ-νωις βαθμού των ατμοσφαιρικών άερα.

Και εσον μεν άφορψ τη θερμανοισ των κατοικωών, εαν έξαιρέσωμεν τα έν μεγάλη άκόρη χηρήσι μαγγάλια πυρ' ήρην και εις ινα μέρη της Εύρώπης (braserets), τα όποια τίδεται έντός των πύς θερμανοισ θαλάμων και εκ των όπολιον εκλύεται το δηλητηριωδέστατον μονοξείδιον του άν-θρακος (CO), καθός και τας δια καθου-ως πετρελαιού θερμίσστρας, ειαι αι άλλαι πύς θερμανοισ μέθοδοι σκοπόν έχουσι την πύς τα έξω εκλύωσιν όλων των εκ της καθουκος προδύτων, ινα γίνεται έν τψ θερμανομένω δωματίω αδιάκοπος ά-νανέωσις του άέρος.

Άλλά δεν έχει σπύ το πύρα δια τον φωτιομόν. Εκδοστού ήλεκτροφωτιομοδύλα τα άλλα σπύσηματα δι' ών καίεται έντός της άτμοσφαιρας του δωματίου η πύς φωτι-μόνδλη είναι έλλιπα, άφ' σπύτα εκ της καθ-ουκος προδύτα διασκορπισζονται έντός αυτού.

Κηρίον καιόμενον κατά 20 γραμ. την ώραν άπολύει 11 λίτρας άνθρακικού αέ-ρωσ' μια λάμπα του πετρελαιου 7 κηρίων έντάσως, άπολύει 60 λίτρας άνθρακικού αέρωσ την ώραν' ο δε δι' άερίον φωτιομός άπολύει ες εκάστης φωτοβολίδος 8 κη-ρίων δυναμέωσ, 92 λίτρας άνθρ. αέ. Δια τα άποπον τούτο κατασκευάσθησαν λαμ-πήρες φωτιερίον έφωδιασμένοι δι' άπα-γωγού σωλήνωσ συγκοινωπούντος προς τα έξω δι' οδ' άποβάλλονται τα εκ της καθ-ουκος άερια. 'Ο δε δια πυρακτώσεωσ του άμιάντου φωτιομόδ δι' οδ' καταναλίσκεται, δια της ατομάτου προσαγωγής πυρι-

σείας αέγγότου, όλος ο άνθρωξ, έχει το πλεονέκτημα να είναι ήθιανότερος ες πε-ριωρίζων εις το ελάχιστον την παραγω-γην δηλητηριωδών άερίων. Το σπύ έφ-τέον και περι των έκασιθών των δι' έξ-αιρέσεωσ του ατμοσφαιρικου καιρίτων εκλ πεπερακτωμένω άμιάντου υλόκληρον τον άνθρακα.

Πύνη των άνω άερίων της καθουκος αι οικίαι των πόλειων έχουναι και άλλω εσπίας έν αες τελείται ζύμωσις οργαν-κων οδουών, έξ' ών αναδύσται άσπύδεις αναθυμιάσεις. Έν γένει ο αήρ των πό-λειων διασφύριεται από τας διασφύρας κα-κοσμίαις, από τούς κομιορτούς, από τούς καπνούς και από τα εκλύόμενα δυσώδη η δηλητηριωδέστατα τών έργοσασίων.

Αι δνοσώδια πρέπει να θεωρόνται πάν-τοτε επιβλαστέις έστω και αν μερικοί λέ-γουσ πώς ο,τι βρωμαδέν σκοτώνει τού-ναντίον βλάπιον επειδή τοιλάχιστον έμ-ποδίζουσ την άερισμόν της κατοικίας.

'Η ζεινύσιαις βιομηχανικών έργοσασ-ίων, όλων σαπυνοποιείων, κηροποιείων, χημικών έκπασιών, φωσφορικων πυ-ρίων, οινόπνευματοποιείων, φωτιερίον κ.τ.λ, κητόωσ και βοσστασιών, ονοσοφβέ-ων, σταβύλων, σφαγιών έγγύς των πό-λειων, σπα άλίγρον διασφύριουσ τον άνα-πνευστικόν άερα και άκόρη περισσοτερον τα σπόμα των έποσώμων και οι σωροί της κόπρωσ. Τινά δε των έργοσασίων κατα-μολύνουσι τον άτμοσφαιρικόν άερα της πό-λειωσ δια των διασφύριών τοξικών ατ-μών θυωδωσ και θεικού αέρωσ, άμμο-νίας, υδροθειού κ.λ. καθός και άλλα έν οδς κατασκευάζονται τα χημικά έκπασιμα, η ψαρίκοια και εκει ήπον καταργάζονται τα δέματα εκτέμποςσι δνοσώδιαν άφώρη-τον' άλλ' αι δνοσώδια των τελευταίων τού-των εστυχώς δεν είναι τοξικά.

(Κονέτια σπύσημα)

Σμόρνη

δύωσ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΣΗΣ.

ΠΡΩΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΕΜΟΚΡΑΤΙΑ

Όταν έπιστη ή στήμη, καθ' ην κλειούσιν αι πύλαι των σχολείων, άρχεται η φαιδρότερα περίοδος διά την μαθητικήν νεότητα εν Εύρώπη. Έλληναν πλέον τα μαθήματα και αι επαναλήψεις, τας οποίας ε κείσων του Ιουνίου καθίστα εντελής άφορητική. Ταχέως έτοιμάζουσι τας βαλίτσας, παραλαμβάνουσι βίβλους, όρμους και ποδήλατα και μέ το πρώτον τραίνον έγκαταλείπουσι τον μπουλομένο άερα των πόλεων και τρέχουσι προς την έφοχόν, όπου θα άναπνεύσωσι τον καθαρόν άερα η στην άκρογαλιά, όπου θα έχουσι άληθώς άπολαύσεις παιζόντα επί της άμμου η εις τον πλαταφόν των έλαφρών θραυσμένων κορμάτων.

Τα μαθήματα του Ιουνίου υπήρξαν πολύ άναρχά, πλείστοι δε μαθηταί άναγκάζονται να καταφέρωσιν εις ίατρικάς συμβουλές, εις δίκας όμως σχεδόν δίεται η αύτή στερεότυπος άπάντησις. **Δέν έχει τίποτε, άνάπνοσις όλίγων έβδομάδων, άνοικτός άήρ και θά παράση.** Πράγματι μετ' όλίγας ήμέρας διά της άλλτηής του άέρος αι περσειαι άνακτώσι τή φυσικόν των χωρίων, άνοίγει η θραύς και όταν έλιθη ο Σεπτεμβριος μετά ζήτησις αι μαθηταί επαναλαμβάνουσι τή νία καθήκοντα.

Αλλά δυστυχώς πάντες οι μαθηταί δέν έχουσι τή μέσα να μεταδωκούν εις έφοχόν. Οι περισσότεροι εξ αυτών ένεκα έλλείψεως των άπαρατήτων χρηματικών μέσων μένουσιν άνευ άσχολίας έντός της άθλιας κατοικίας των η περιφέρονται άνά τās έδοάς. Και έν τούτοις μεταξύ των αποκλήρων τούτων της τάχης υπήρχουσι πολλοί, οι όποιοι όπωσ και οι πλείστοι υπήρξαν λίαν έπιμαλείς εις τή μαθημάτα των, τινές μάλιστα υπερηκόνησαν αυτοός κατά την έπιμέλειαν και την προθυμίαν. Και αυτοί έχουσι άνάγκην να έγκαταλείπωσι την πατρικήν οικίαν. Τά κοινά κάματα κακώς επέδρασαν επί του οργανισμού των, άλλ' εινα πτωχοί, δέν έχουσι έδοχικός οικίας, τή δε θαλάσσια λουτρά εινα πολυτέλεια άπρόσιτος εις αυτοός.

Χέρην των πτωχών άκρβώς τούτων επαναίθησαν αι Αποικιαί των σχολικών Δια-

κοπιών.

Τῆ 1876, ο πατήρ Μπιών, Ιερός του δόγματος των Διαμαρτι- ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ρομένων εν Χυρήχ ης Έλβετίας, σκεπτόμενος ότι πολλά παιδιά απέ-

μανα κατά τās διακοπās εις την τάχην των η διαφέροντο η καθίσταντο μεταγγολικά, έφρόνισαν ν' άποσταλή ικανά εξ αυτών εις τή άρη του Απτασιλ. Έκει οι μικροί δέν είχαν παρά να τρώγουσι, να πίνουσι, να κοιμούνται και να περιφέρονται εις τή δάση. Αι διακοπαί έκριναν τώσιν ώφελισαν, ώστε τή παράδειγμα του πατρός Μπιών ηκολούθησε τή Αμερική, όν τω χρόνῳ δε ελαι αι Εύρωπαικά χωρία, η Αμερική και η Γαπωνία. Τῆ 1881 ο Λωρδός Έρρσον εν Σαξωνία — Παρ τή **Έργον τριών εβδομάδων**, τῆ δε 1888 ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Έδμόνδος Κοπινέ ίδρυσεν άποικίαν διακοπιών διά μίαν των Παρισίων σχολών, εώςως ώστε δέν υπέρχει σήμεραν πόλις, η οποία να μη άποστρέλλη εις τās έφοχάς σιγμανικόν αριθμόν μαθητών. Αγγλοντος του έτους 1900—1907 η Γερμανία μόνη ήρθμαι άνοι των 200 τεσσάρων Αποικιών, των οποίων ο προβηολογισμός υπερέβαινε τή ποσόν των 200.000 φράγκων. Κατά τή αυτό έτος αι 185 οργανώσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας άπέστειλαν άνω των 80.000 παιδιών εις τās άποικίας των Σχολικών Διακοπιών, τή δε εκπαιδευτικόν συνέδριον της Βαρδών εις τή όποιον έλαβον μέρος ελοι οι οργανωταί των διαφόρων χωρίων κατέδειξε τή λαμπρά των Σχολικών Αποικίων αποτελέσματα.

Αι άποικιαί των Διακοπιών τώσιν έχουσι κατακτήσει την συμπάσιαν των μικρών, ώστε **ΛΕΥΤΟΓΡΦΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ** έκάστη Διοργανωτική Έπιτροπή δέχεται κατά έτος πλείστως αέτησις. Σχεδόν όλα τή πα-

εία στέλλονται δωρεάν εις την έφοχόν. Διά τούτην καλήθλησιν των διαργανωτών προσκρούει πάντοτε εις την άνεπάρκειαν τού προβηολογισμού. Έλλεται να μάθηται τί στοιχίζει η έδοχική διαμονή εις τή φιλόφρονα πρόσωπα, άνω έπιδεικνύουσι τώσιν θερμόν ένδιαφέροντόν της μικράς ηλικίας. Η πλείστον Παρισίων έξοδούσι κατά μέσον όρον 2 1/2 φρ. ήμερησίως, διά τροφήν ένός μικρού, τή δε παιδίον άφ' ου έρχαται λαχανικά, όπωρικά και άφθονον κρέας, λυπηταί καθ' υπερβολήν, ζταν κατά την άπιστροφήν εύρηθή πρό του λιτού γούματος της οικογενείας του. Αι ιδιωτικά οργανώσεις διαθέτουσιν 1 — 1 1/2 φρ. ήμερησίως, μία δε του Αγίου Στεφάνου διαθέτει 15 μόνον φράγκα κατ' άτομον κατά μήνα. Όσοι περιέρχουσι τή έδοδα των παιδιών, διαθέτουσι πέντος προς έποδοχόν περισσότερων αέτησιαν, καμμία όμως δε δύναται να διαχθή όλας τās αέτησις. Δι' αύτή χροαζεται έκλογή. Αλλά δέν θα ήτο άδικόν, έν προσημάντο μόνον οι έπιμελέστεροι, οι λαβόντες τούς καλλιτέρους βαθμούς;

Είνα δίκαιον να μη ληφθή υπ' όψιν ότι πλείστοι εκ των μαθητών καθυστερούν εις τή μαθήματα, διότι έχουσι άσθενή οργανισμόν, διότι τρέφονται κακώς, διότι στερεώνται και αυτοί των άναγκαίων ύποδημάτων, ίνα φοιτήσιν άνελλιπώς εις την σχολήν; Ακριβώς αυτοί δικαιούται περισσότερας ίσοποιητικής και βοηθείας. Λοιπόν ουχί υπό του διδασκάλου, άλλ' υπό του ίατρού γίνεται η έκλογή, οι δε άσθενικοί, οι χωραδικοί, οι άνωμικοί προσημάνται εις τās Αποικίας των Διακοπιών. Πρό της άναχωρήσιως ο ίατρος ζυγίζει τή παιδιά, μετρά τή βήσιν των, τή πλάτος του στήθους και έκδιδει σχετικόν δελτίον διά την υγιεινήν των κατάρτασιν.

Αναλόγως της ίδιουγκρασίας, άλλα μόν στέλλονται εις τή άρη, άλλα εις την θάλασσαν.

Όλα είναι έτοιμα, οι παιδικοί λόχοι έσχηματίσθησαν και άνω- **ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ** πομένως περιμένουσιν εις τον σταθμόν την άρα, της άναχωρήσιως.

Έξοδος περιγράφει τή κατ' αύτήν Παρισινή έφημερίς. Έξοκόν τραίνον άνα-

μείνει υπό τή ύπόστεγον. Μαγάλη ζωηρότης επικρατεί περί τού σταθμού. Έκ διαφόρων όδων φθάνουσι παιδιά φέροντα σήματα διαφόρων χρωμάτων επί της κομμωδότης.

Γοναίς και γείτονας τή συνοδεύουσιν. Όλοι θέλουσι να παρευρεθώσι κατά την άναχώρησιν. Ένα άληθινά ανθρώπινο κόμμα τρέχει προς τον σταθμόν.

Έν τή αίθούσῃ τή παιδιά έγκαταλείπονται τούς γοναίς των και τοποθετούνται περί την Σημαίαν της Διοργανωτικής Έπιτροπής. Έφ' όσον αι ομάδες καταρτίζονται, ε άμαξοδηγός δέγγει τή παιδιά προς την συνολήν και τοποθετεί αυτά εις τή διαμερίσματα των. Εσθίανεν η έκτη άρα, η μηχανή συρξίζει και τή τραίνον τρέχει φιδρόν. Κάθε παιδίον φέρει έντός έλαφράς άποσκευής δύο ζεύγη περινημιθών, δύο υποκέμια, τρία μανδύλια, μία ποδιά, μίαν φανέλλαν, και έν ζεύγος ύποδημάτων, τή δε κορσισα και μίαν κέτην.

Πού πηγαίνουσι τώρα τή εύτυχή ταύτα παιδιά, συνομλουμένα, γελώντα και ζώντα σχολικά ψαδρά ζοματα; Πού θα έγκατασταθώσιν;

Αλλοτε μόν κατοικούσιν ελα όμοι εν εύρείς επαύλαι την όποιαν ένοικιάζουσιν επί τούτη η την όποιαν φιλόφρονης τις πλείστως φεται εις την διάθεσιν των παιδιών, άλλοτε πάλιν διανέμονται εις τή στήντα των χωρικών και συναντώνται μόνον κατά τούς περιπάτους και κατά την όραν του παιγνιδίου.

Ας ίδωμεν τώρα τί γίνεται εις τή χωρίον πρό της άφίξιως των **ΠΙΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ** μικρών άποικίων. Παντος γενική άναστάσις.

Έν έκ των μέλιον της Διοργανωτικής Έπιτροπής έπιθεωρεί τās κατοικίας. Κάθε πρόσωπον, τή όποιον έδέχθη τούς όρους της Έπιτροπής ύποχρεούται να βήη εις τούς μικρούς εικοστροφους εν δωμάτιον καλώς άερισμένον, στρώμα άπλουσν αλλά καθαρόν, τροφήν άφθονον πλην καθαράν. Τά πάντα είναι έτοιμα διά την ύποδοχόν. Ακούονται κτυπήματα μασιγίτου εις την όρμον. Τέλος φθασον! Γίνονται δικά μετ' έλθουσιαισμοσ. Οι χωρικοί πρό πολλών έβδομάδων άναμένουσι την

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Αἱ πρόται ἡμέραι τοῦ λήξαντος δεκαπενθήμερου εὗρον τὴν νῆαν Τουρκίαν κλαίονσαν τὸν ἐπιλεκτότερον ἀντιπροσώπων τοῦ Νεοτουρκισμοῦ. Ὁ δολοφονηθεὶς Μ. Βεζύρης Μαχμούτ Σερκαὶ πασῶς ἐξαιρούσασαι τὸν ἀγνότερον τύπον τῆς Νεοτουρκικῆς Ἰδέας, διὰ τοῦτο δὲ ἡ δράσις αὐτοῦ καὶ αἱ διαθέσις τὸν παρέδουσαν εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῶν ἀναστηλατῶν τοῦ Συντάγματος. Αἱ θλίβουσαι ἡμέραι, ἃς ἡ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις ἀντιμετώπισε μετ' ἀριστοθυμίας γαλήνης καὶ οὐδενῶς δραστηριότητος παρηλθόν εντοχῶς καὶ ἐπὶ τῆς δεινῶς δοκιμασίᾳς πατρίδος ἐπέπνευσε καὶ οὐδὲς ὁ ἀντιμὸς τῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως.

Ἄλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν νηπιάν ἤτις κυριαρχεῖ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ, ἡ Βαλκανικὴ ἐφύσκειται ἐκ νύου πρὸ τῶν πύλων νέου πολέμου. Αἱ κραυγαῖες ὁμοτίμου τῶν Βουλγάρων δημίον αἱ καταπορεύονται τὸν κόσμον διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς θηριωδίας τῶν, αἱ ἀκαταλόγητοι ἀφώσις τῶν Σοφρανῶν νεκροσπίστατον τοῦ *Ἐρυθροῦ Τσαρὶς* καὶ ὁδηγοῦν ἴσως εἰς τὴν β' ἀφῆν τῆς Βαλκανικῆς τραγωδίας, τῆς ὁποίας ἐπίσημη ἀλλὰ εἶναι πλήρης αἵματος. Οἱ διαταγμοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως φρενιτώσης πρὸ τῶν συμφορῶν νέου πολέμου ἀπαγορεύσαν πρὸ τῆς βαγδαίης φορέας τῶν γεγονότων, ἅπανα ἀπὸ τινος μάλλον σαφῆ καὶ ἐπιποτικῆν κατῆστοσαν τὴν κλαγγὴν τοῦ ἔθνους.

Ἐάν ἤρησεν τὸ τηλεβόλον καὶ ἴαν ἡ εὐχόμενον Μακεδονία κτιστῆ καὶ αἰθὲς ὁ νέος μετρίδων θηριωδία, ἴαν καὶ πάλιν ὁ ἔθνος τοῦ πολέμου ὁρησῆ αἰμομαχῆ: ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν πεδίων, σημαίνει ὅτι ἐπίσημη ἢ ἱστορικὴ στιγμή καθ' ἣν θά κριθῆ τὸ μέλλον τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς.

Ἐπίσημη ἢ στιγμή καθ' ἣν οἱ προαιώνιοι ἀντίχρητοι τοῦ ἔθνους ἐχώρισαν ἀφῆσσαι ἀδιαιλλέστον μίσην καὶ ἀπημείνοναν ἀλλήλων ποταμοὶ αἱμάτων θά συναντήθοον μετὰ βραχέων ἐκατηρίαν ἐπὶ τῆς ἱστορίας σκηνῆς τῆς κρισίμου μονομαχίας. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διὰ φλογερῆς προσηρῆσεως ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ μισθήματα τοῦ ἔθνους: ὅλοι ἐδουκῆσαι παρὰ τὸ ἀνεφῶν ἱλατοῦ καὶ ἀρηιφῶν σιγμῆμου τὸς φρενιστικῆς ἀνωσιουργίας τοῦ ἀνάνδρου ἔθνους, τὸ ὅλον ἐγαλιολήθη μετὰ τὸν ἴον τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπάρχουν ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν καὶ Θεσσαλικῶν πεδίων γλάδας, μετρίδες, θηριῶν Μονσοουμῶν καὶ Χριστιανῶν, δι' οὗ ἡ κενδοῦσα Ὀθωμανικὴ πατρίς ἐπὶ πολὺ θά θρηγῆ καὶ τὰ θέματα ταῦτα ἱστορῶν ἐκδόχριν κατὰ τῶν ἀλοιστόρων σαργίων, τοῦς ὁλοῦς ἐπαίλυσαν πρόφατος ἢ Βαλκανικῆ ἰαλίαν.

Καὶ ἔμοις ἔν ἔβλινεν ἐπὶ πάσα ἐπὶ εὐρηκῆς λύσεως.

Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἀνεφῶν νεότητός τῆς εἰκοσι μόλις ἀριθμοῦσα Μαΐου, ἀπέπειτ ἀφ' ἡμῶν ἡ

ΣΟΦΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ,

βυθίσασα εἰς βαθύτατον πένθος τοὺς γονεὺς τῆς καὶ ὄλον τὸν ἐγκριτον οἶκον τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Καράλη. Ἐπὶ τῆς στροφῆς τῆς πολυθρηγῆτου νεάνιδος ἀπήγγειλε κατάλληλον λόγον ὁ ἡμέτερος Διευθυντῆς καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Γυμνασίῳ κ. Ἀλέξ. Κολυφῆτης.

Πρὸς τοὺς δεινῶς δοκιμασθέντας γονεὺς καὶ οἰκίους τῆς μεταστάσης, διαβιβάζει ὁ «Αἰολικός Ἀστὴρ» τὰ βραβεία συλλυπητηρίᾳ του.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ κλέμου τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν συγγραφέου κ. Σιμ. Κατακουζηνοῦ ἐξῆλθε περιαιούδατον δραματικὸν ἔργον ἐπὶ τὸν τίτλον «Κρίτων καὶ Λιουδμήλλα». Ἡ ἐπιδοκίμου γνήθ τοῦ συγγραφέου ἐκρύπεται ὁλόκληρος εἰς τὸς συναρπάζουσας γραμμάς τοῦ ἔργου τὸ ἀπείον ἐπιπέσει βαθῆς ἐπιδοκίμου καὶ ἀφῆτα γνώσις τῶν δραματικῶν ὄρων.

Ἀντίτυπα τοῦ ἔργου ἐτίθονται παρ' ἡμῶν. Ἐπιστον ἀντὶ φρεγῶν 2.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φερμῶς παρὰ κληθῶνται οἱ συνδρομηταὶ μας καὶ ἤθ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὅπως εὐχρηστοῦμενοι ἐμβάσωσι τὴν συνδρομῆν των, καθὼς καὶ οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν περυσινήν συνδρομῆν, ὑποδοθηθῶντες οὕτω τὸ ἔργον μας.

Ἐπιδοκίμου ΧΑΡΑΛΑΜ. Γ. ΒΑΦΕΙΛΑΔΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
X. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑΣ
ΕΝ ΚΥΔΑΡΝΙΑΣ

Καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωσις Φακέλλων, Ἐπιστολοκεφαλίδων, Λογισμῶν, Συμμάτων, ἐπισκεπτηρίων, Διπλοτύπων, Προσκλητηρίων καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων καὶ Ἀρραβῶνων, Βιβλίων, Περιδικῶν, Ἐφημερίδων κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν σφραγίδων ἐκ καουτσούκ καὶ μετᾶλλου ὡς καὶ πινακίδων ἐκ πορσελάνης.

Ταχύτης κληροθυσία καὶ τιμαὶ συγκραταβατικῆ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
X. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑ

Ἐφῆσαν διάφορα ἐλλεικῆ βιβλία: Λεξικατικὰ, Ἐκκλησιαστικὰ, Ἐπιστημονικὰ, Φιλολογικὰ, Τεχνικὰ, Μυθιστορήματα, Δράματα, Ἐκωμωδία, Λαϊκὰ βιβλία, Εἰκόνας, πολλοῦμενα εἰς τιμὰς ἀναταγωνίστου.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας ἐπὶ βιβλίον μὴ ἐπιυχόντων ἐν τῇ ἐπιδοκίμου παρακαταθήρῃ, ἐκπολύμενα ἰσχύως καὶ ἀνελλεπῶς.